

97 1. Beh. af Forsl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1877 til 31. Marts 1878. 98

Regjeringen skulde tage det Hensyn til Svaret den 25de April, som den vilde have taget, hvis det var givet paa, hvad den havde spurgt om.

Solstein: Jeg vil kun i Korthed tillade mig strax at gjøre opmærksom paa, at den høitærede Conseilspresident, naar han sagde, at jeg havde refereret hans Ytringer galt, indskrænkede sig til at anføre een Ytring, nemlig den om Dynastiets Stilling. Den høitærede Conseilspresident maa imidlertid have overhørt, hvad jeg sagde, thi paa Tiraa af Medlemmer i Thinget, rettede jeg netop Udtrykket „Kronen“ til „Dynastiet“, men jeg ser iøvrigt ikke, at det i fjerneste Maade forandrer det, hvorefter det var Tale. — Hvad de øvrige Ytringer angaar, som jeg skulde have anført galt, har den høitærede Conseilspresident ikke anført Noget imod dem. Han har kun hævdet sin Overensstemmelse med Forsætningen, og jeg skal gjerne tro, at den ærede Minister mener, at det System, hvorefter han regjerer, er i Overensstemmelse med Forsætningen; men jeg kan forsikre ham om, at han staar ganske ene med denne sin Formening, eller at der i alt Fald kun er meget faa heri Landet, som kunne forstaa Forsætningen paa samme Maade, hvorpaa den høitærede Minister synes at forstaa den. Det vilde derfor ogsaa have været hensigtsmæssigt, om den høitærede Minister havde dokumenteret sit politiske Systems Overensstemmelse med Forsætningen, men han har ikke med et eneste Ord søgt at forsvare det. Derimod vil jeg indrømme den høitærede Minister, at han nu har erkendt, at Overensstemmelse er nødvendig med begge Thing, og hvis det er hans Standpunkt, er der Overensstemmelse imellem os. Jeg tror dog, at den høitærede Minister tog feil, naar han sagde, at der ganske vist ikke er nogen fylldig Tilslutning til Regjeringen fra dette Things Side; thi han kan være vis paa, at der slet ikke er nogen Tilslutning her til Regjeringen, end sige, at der skulde være Tale om en „fylldig“ Tilslutning. Jeg har heller ikke forlangt, at Ministeriet skulde være i „fylldig Overensstemmelse“ med begge Thing, men kun, at det skulde være „i Overensstemmelse“ med begge Thing, og jeg paastaar, at Regjeringen i det foreliggende Tilfælde ikke er i mer eller mindre fylldig Overensstemmelse med dette Thing, men at den slet ikke er i Overensstemmelse med det. Jeg maa ligeledes bemærke, at naar den høitærede Conseilspresident forsikrede, at den nuværende Opposition her i Thinget ikke kunde danne en Regjering, som kunde komme ud af det med begge Thing, saa er det ikke nogen berettiget Bedrøvelse,

der ligger i disse Ord, thi det har aldrig været overladt til Oppositionen at gjøre noget Forsøg i denne Henseende. Derimod har Mindretallet her og det andet Thing dannet den ene Regjering efter den anden, men de have faktisk aldrig kunnet danne nogen Regjering, der kunde komme ud af det med begge Thing. At beskylde os for ikke at være i Stand til at gjøre det bedre, er, som sagt, urettigt; thi vi have aldrig haft Leilighed til at forsøge det, og før det er forsøgt, kan Ingen vide, om Forsøget vilde lykkes eller ikke. — Den høitærede Ministers Ytringer om Landstinget som Folkerepresentation, og om, at der, hvis den af mig udtalte Mening skulde slaa til, kun kunde være Tale om Folkerepresentation, naar alle Mennener i Landet stemte med, kan jeg heller ikke indrømme ere rigtige; thi der kan jo dog kun være Tale om, at de politisk myndige Mænd i Landet stemme med. Jeg skal derfor ogsaa indrømme den høitærede Minister, at det er tvivlsomt, hvorvidt man i de mangfoldige Lande i Europa, hvor der endnu er indskrænket Valgret — disse Landes Tal tage iøvrigt betydelig af — kan betegne en af en saadan Valgret udgaaet Forsamling som sand Folkerepresentation, men en saadan Representation, som i Modsetning til en Folkerepresentation maa kaldes en Klasserepresentation — saaledes som Landstinget er det, og saaledes som man af Forhandlingerne i 1866 kan læse sig til, at det skulde være — tror jeg ikke findes i noget andet Land. — Den høitærede Conseilspresident vilde ikke imødegaa, hvad jeg havde sagt om, at Ministeriets Program nu var Magten. Derfor er jeg ham ganske vist meget taknemlig, thi det er en gammel Regel, at naar man i en parlamentarisk Kamp ikke vil imødegaa, hvad Modstanderne have sagt, have disse fuld Spøje til at antage, at man ikke kan imødegaa det. Jeg maa derfor indtil videre opfatte Regjeringens Tausshed som et Slags Indrømelse af, at det egentlig er Magten, hvorefter Spørgsmaalet dreier sig fra Regjeringens Side. — Svaret den 25de April har Regjeringen faaet netop paa det, den har spurgt om, om end tilføjede paa det, vi mente, det var høie Tid at svare paa, og som Regjeringen trængte til at faae at vide. Den høie Regjering har faaet Svar paa 2 Ting. Den har først faaet Svar paa, hvad den kunde forlange, nemlig paa, hvad den selv spurgte om; men man har ikke kunnet udelukke Folket fra at sige sin Mening om, hvad Regjeringen ikke ønskede Svar paa, og det har derfor sagt sin Mening. At den høie Regjering nu